

Trein naar de Sterren

Colofon

ISBN: 978 94 6365 791 4

1e druk 2025

© 2025, Leon van Corven

Illustraties en ontwerp omslag: Rudolf Matulessya

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Leon van Corven

~

Lewie Sterrenstrijder

Trein naar de Sterren

* De strijd om 23/7 *

Met illustraties van Rudolf Matulessya

Voor Dorris, Lieuwe, Hugo, Soof en Ella.

Inhoud

1	Zomervakantie	13
2	Welkom op het kasteel!	18
3	Een huis vol robots	24
4	Geheimzinnige lichtflitsen in het bos	28
5	De opkomst van Flammagenitus	33
6	Sterrenstrijders slaan alarm	39
7	De Eerste Slag om de Redding van het Heelal	44
8	Klerenbots en kennismaking met dr. Artemis	52
9	Een verjaardag van oude mannen en een schittering in het bos	57
10	In het huis van de uitvinder	66
11	Geheimen op het dak van het kasteel	71
12	Opa vertelt het geheim	77
13	S.O.S. uit het heelal	83
14	Voor de toekomst – De opdracht van Gaia	90
15	Naar de Sterrentrein	98
16	Ontmoeting op het station	105
17	Rhea doet een ontdekking en Virginia heeft een geheim	113
18	Ontdekt! De fikzwevers komen eraan!	119
19	Aanval van de fikzwevers en de truc van meester Joop	125
20	Gevangen door de vuurridders	134
21	Neergestort! En ... vermist!	142
22	Het plan	150
23	Het pakket van dr. Artemis	156
24	Sporen in de Aswoestijn	163
25	Honderd explosies van goud	169
26	Naar het Vuurkasteel	179
27	Een ontmoeting, diep in de kelders	186
28	Een schuilplaats voor de nacht	192
29	Wegwijs, zonder te verdwalen	201
30	De vlucht van Co-Twee	209
31	Spintouw over de Ferrostromen	213
32	Dwars door de Trilbergen	224
33	Het doolhofplan	233
34	Zero en Vlammotaurus	238
35	Ontsnapping uit de kelder	247
36	De vuurwolk en de vonk	256

37	Het verhaal van Omega en op weg naar De Kern	265
38	In de kern zijn we allemaal één	276
39	De wapens van dr. Artemis	284
40	De vroege uren voor de strijd – Oproep aan Flammagenitus	293
41	Op weg naar het slagveld	302
42	De Tweede Slag om de Redding van het Heelal <i>Veldslag op de Vlake van Ageros</i>	317
43	De Tweede Slag om de Redding van het Heelal <i>De ontdekking van Flammagenitus</i>	326
44	De Tweede Slag om de Redding van het Heelal <i>De eindstrijd</i>	336
45	Het verraad van Matcho	351
46	Het geheim van het gouden ei	360
47	Een onbekende vallende ster	370
48	Terug naar de aarde – Afscheid op het Sterrenstation	384
49	Een laatste ontmoeting – De vakantie is voorbij	401

Het begint!

Planeet 23/7 ligt heel ver weg van de aarde, verborgen in een hoekje van het heelal. Bijna niemand weet dat hij bestaat, want je kunt hem maar een paar dagen per jaar zien: vanaf 1 augustus, als hij op één lijn staat met de aarde, de zon en de maan. Je telt eerst, vanaf de maan, 23 sterren naar beneden. En dan nog eens 7 sterren naar rechts.

Op 23/7 schijnt maar een paar dagen per jaar de zon. De rest van de tijd is het er aardedonker en ijskoud. Dus, zeggen alle geleerden, wonen er geen mensen. Dat kan niet! Er groeien geen planten en er is geen water, dus is er ook geen eten en drinken. Hoe zou je daar nou kunnen leven?

En toch ... soms verschijnt er opeens een grote witte wolk boven het oppervlak van 23/7. Stoom! Sissend en fluitend. Alsof er water kookt. Achter de stoomwolk beweegt een vuurrode schaduw. Een woeste gil klinkt boven het sissen van de stoom uit. "Wraak, Sterrenstrijders ... Wraak!"

Op de hele planeet schieten vlammen omhoog. Ze wervelen rond en buigen zich dan naar de stoomwolk. Langzaam krijgen de vlammen de vorm van ridders ... vuurridders. Ze heffen hun zwaarden en uit alle vuurmonden klinkt de roep: "Flammagenitus is vrij! Lang leve onze Vuurleider! Wraak aan de Sterrenstrijders ... Wraak aan de aarde!"

~

Op aarde, ergens in Frankrijk, staat een kasteel. Het heet Domaine du Soleil. Op het dak is een koepel gebouwd.

De luiken van de koepel staan open en een oude man speurt met zijn sterrenkijker het heelal af. Ongerust zoekt hij naar 23/7.

“Het wordt er te warm,” mompelt de man. “Veel te warm. Als de zon nog dichterbij komt, kan hij ontsnappen. Dat mag niet gebeuren. Flammagenitus mág niet vrijkomen.”

Weer kijkt hij door zijn sterrenkijker. Hij zucht. “Was het maar 1 augustus, dan kon ik de planeet tenminste zien.”

De oude man draait de sterrenkijker omlaag en drukt op de knop om de luiken van de koepel te sluiten. Dan loopt hij de trap af naar de woonkamer en gaat bij de open haard zitten.

Hij staart in het vuur. De vlammen knisperen en lijken hem aan te kijken. “Leve onze Vuurleider,” klinkt het fluisterend uit de haard. Met een krachtige beweging pakt de man een kan met water van de tafel en gooit hem leeg in de haard.

Sissend doven de vlammen. “Leve onze Vvvuuu ...,” fluisteren ze nog en dan is het stil.

“Flammagenitus mag niet ontsnappen,” zegt de man tegen zichzelf. “We moeten hem tegenhouden!”

Hoofdstuk 1

Zomervakantie

“Heeft iedereen zijn gordel vast? Niemand iets vergeten?” Vader Scherp start de auto en kijkt over zijn schouder. “Zin in de vakantie, Lewie?,” vraagt hij. Lewie kijkt even op van zijn iPad. Ja, knikt hij, terwijl hij de raket van zijn *Spacegame* door het heelal stuurt. Ze rijden de straat uit. Het is nog donker. “We moeten vroeg vertrekken,” had zijn moeder gezegd. “Het is heel ver rijden naar waar opa Jef woont. Helemaal in het midden van Frankrijk.”

Dat weet Lewie ook wel. Vorig jaar is opa nog bij hen op bezoek geweest. Toen heeft hij Lewie foto's laten zien van het kasteel waar hij woont. “Het heet *Domaine du Soleil*,” vertelde opa. “Als jullie volgend jaar langskomen om mijn verjaardag te vieren, dan laat ik jou alle geheimen van het kasteel zien.”

Lewie is nog nooit bij opa Jef op het kasteel geweest. Hij heeft hem ook nog maar een paar keer gezien. “Waarom woont opa eigenlijk in Frankrijk? En waarom komt hij niet vaker op bezoek?” vraagt hij vanaf de achterbank.

Zijn ouders kijken elkaar even aan. “Tja,” zegt vader, “opa was vroeger ook altijd al heel veel weg. Hij vertelde dan dat hij op reis moest voor zijn werk. Maar hij heeft nooit gezegd wat dat voor werk was.

Soms kwam hij thuis met een groot verband om zijn hoofd, of zijn been in het gips. ‘Ongelukje op het werk’, zei hij dan. Je oma Gusta moest daar om huilen. ‘Waarom stop je niet met die gevaarlijke dingen?’ vroeg ze vaak aan hem. Maar opa pakte haar dan heel stevig vast en fluisterde iets in haar oor, totdat ze glimlachte en hem een kus op zijn voorhoofd gaf. ‘Ik weet het. Ik weet het’, zei ze dan. Ze heeft ons echter nooit verteld wat die gevaarlijke dingen waren.”

Lewie heeft zijn oma Gusta nooit gekend. Ze was al dood voordat hij werd geboren. Volgens zijn vader was opa daar zo verdrietig over, dat hij niet meer in hun oude huis kon wonen en vertrokken is naar Frankrijk.

“Nu gaat hij lang niet meer zoveel op reis als vroeger,” zegt vader. “Gelukkig maar, want je opa wordt op 1 augustus vijfenzestig jaar oud. Dan moet hij maar eens stoppen met die gevaarlijke dingen ... Welke dat ook zijn.”

Lewie vindt het wel spannend. En geheimzinnig ook. Wat voor gevaarlijke dingen zou zijn opa doen als hij op reis is? Terwijl hij door het autoraampje naar de donkere nacht kijkt, droomt hij langzaam weg. De autowielen maken een zacht, dreunend geluid – KABOEM, KABOEM, KABOEM – dat overgaat in een zacht geruis – SCHSCHSCHSCH ...

Lewie hoort de raketmotoren sissend op gang komen. Hij ligt in zijn astronautenstoel in de cockpit, zijn rechterhand op de stuurstick.

De raket trilt en beeft en maakt steeds meer lawaai. Langs de raampjes ziet hij grijze en oranje rookwolken langs kringelen.

Tien, negen, acht ... Hij kijkt naar rechts. In de stoel naast hem ligt opa Jef.

Zeven, zes, vijf ... Vanachter het glas van zijn helm knipoogt opa naar hem.

Vier, drie, twee, een ... nul! Bulderend schiet de raket de ruimte in.

“JOEHOE!” gillen Lewie en opa tegelijk. Wauw, wat gaat dat hard!

Maar dan gaat op het dashboard een rode lamp branden: ALARM! WHOEPWHOEP! gaat een sirene ...

Lewie kijkt door het raam. Ze vliegen recht op een enorme ruimtesteen af. “Wat moeten we doen!?,” gilt hij.

Opa pakt de stuurstick van hem over en duwt tegelijk op de noodrem. Met een keihard, piepend geluid remt de raket af en Lewie duikelt naar voren in zijn stoel ...

Heel voorzichtig doet Lewie zijn ogen open. Hij hangt voorover in de autogordel.

“Potverdorie!,” hoort hij zijn vader zeggen, “wie legt er nu zo’n grote onverlichte slagboom over de weg? Het is maar goed dat deze auto zulke goede remmen heeft, anders waren we erbovenop geklapt.”

Even moet Lewie met zijn hoofd schudden. O, hij zit niet in een raket, maar nog steeds in de auto.

Rechts naast de weg ziet hij een bord staan: *Domaine du Soleil*. Ze zijn er!

Hoofdstuk 2

Welkom op het kasteel!

“Lekker zeg van je vader,” moppert moeder. Ze slepen hun koffers over het grindpad in de richting van het kasteel. De auto staat geparkeerd voor de slagboom op de oprijlaan.

“Fijn, hoor,” klaagt moeder nog steeds, “begint het ook nog eens te regenen. Alles komt zo toch helemaal onder de modder. Waarom heb je je pa niet even gebeld en gezegd dat we er zijn? Dan had hij de slagboom open kunnen doen.”

Lewies vader houdt zijn telefoon omhoog en grijnst. “Je kent mijn pa,” lacht hij. “Die zal wel weer boven in zijn sterrenwacht naar de sterren en de planeten zitten te kijken, terwijl zijn telefoon beneden ligt. Trek jij even aan de bel, Lewie?”

Naast de deur is een grote koperen stang bevestigd, met een knop in de vorm van een planeet. Lewie neemt de planeet in zijn hand en wil aan de stang trekken. Verdraaid, dat is moeilijker dan hij dacht. Er komt geen beweging in.

Hij pakt de knop met twee handen beet en trekt ... trekt ... Dan, eindelijk, als hij aan de stang gaat hangen, komt er beweging in en klinkt er binnen in het kasteel het geluid van een grote klok ... BOOOIING!

Boven het hoofd van Lewie begint een luidspreker te kraken. “Dit is de toegangscontrole,” klinkt het. “Draai uw gezicht naar de camera alstublieft.”

Uit het plafond boven de deur komt een camera naar beneden. Helemaal los, als een klein vliegtuigje. Het cameravliegtuigje zweeft voor het gezicht van Lewie, blijft even hangen en maakt – FLITS! – een foto. Dan vliegt de camera verder en maakt ook – FLITS! FLITS! – foto’s van de gezichten van vader en moeder.

“Nog even geduld,” zegt de luidspreker. “De controle wordt nu uitgevoerd.”

Lewie kijkt naar zijn vader. Die haalt zijn schouders op. “Je opa,” fluistert hij, “is soms best een rare snoeshaan.”

Dat heeft hij nog niet gezegd of de camera vliegt razendsnel terug naar zijn gezicht en houdt net voor het puntje van zijn neus stil. “Wat zei je daar, snotneus?!,” roept de luidspreker. “Vind je mij een rare snoeshaan? Dan moet je eens op de planeet Oelewap gaan kijken, dáár vind je pas rare snoeshanen!”

Weer kijkt Lewie naar zijn vader. “Planeet Oelewap? Die bestaat toch niet;” vraagt hij. Nu draait de camera naar Lewie en gaat voor zijn gezicht hangen.

“Ooo, kijk nou toch eens, Jantje Wijsneus is er ook. Hoe weet jij nou dat er geen planeet Oelewap is, mannetje? Heb je weleens door een sterrenkijker gekeken?”

“Nee, nee, meneer de toegangscontrole,” stamelt Lewie. “We komen gewoon voor onze opa, want die is jarig en hij heeft me beloofd om de geheimen van zijn kasteel te vertellen.”

Er klinkt een harde, bulderende lach uit de luidspreker. “HA-HA-HA, heb ik jullie er even goed tussengenenomen! HA-HA-HA, planeet Oelewap! Dat geloof je toch zelf niet?! Er zijn hier maar drie Oelewappers en dat zijn jullie. Tenminste, als je gelooft dat er zo’n planeet is.”

Meteen zwaaien de grote deuren open en valt er een streep licht naar buiten.

Lewie moet zijn hand een beetje boven zijn ogen houden, omdat het licht hem verblindt.

Hij ziet de gestalte van een grote man dichterbij komen. De man draagt een zwarte hoed en een groene jas met heel veel zakken. Aan zijn voeten heeft hij geruite pantoffels. En als Lewie aan het licht gewend is, ziet hij het gezicht dat hij zich herinnert. De rimpels in het voorhoofd. De grote wenkbrauwen. De lachende mond en de grijsgroene ogen. Dat is zijn opa!

“Welkom op het kasteel!,” roept opa. En voordat moeder kan gaan klagen over de slagboom en de modder op haar schoenen, pakt hij haar beet, tilt haar op en doet een dansje met haar door de hal. Hulpeloos kijkt moeder naar vader. Die knipoogt naar Lewie, doet de deuren dicht en loopt lachend achter de dansers aan, verder het kasteel in.

Lewie blijft nog even staan op de zwart-witte tegels in de hal. Hij kijkt rond. Aan de muren hangen geen schilderijen van oude ridders en jonkvrouwen, maar foto’s van planeten en sterren. Ook op